

О, вижъ, какъ блѣскають волни народи по-честити,
 Какъ други вече счупиха окови на врази,
 Ахъ! само миль край роденъ на тежко робство днитъ
 Ощъ влачи, безпомощенъ тирана да срази.

Петъ вѣка въвъ неволи. Все робство. До кога ли,
 Родино, съ срамъ ще носишъ печална си сждба?
 Кой „искра любородна“ въ сърдцата ще запали,
 За да възстане роба въ борба за свобода?

Вече стига сънь мъртвешки. О, рѣдино унила,
 Въ тебъ пакъ ще потече съ жаръ кръвьта на Симеонъ,
 Не е угасналъ още духа на Самуила,
 Ни храбростъта на славний великъ Асеновъ тронъ.

Далечъ отъ тебъ, родино, ти си за менъ по-мила,
 Въ студентски блѣнъ копнѣя за тебъ съ любовь и жаръ,
 Да видя пакъ земята, що ме е откърмила,
 И съ буденъ духъ да служа предъ твоя скжпъ олтаръ.

— — — — —

Години мйнаха... Чинтуловъ върна се въ миль край роденъ,
 Учѣнъ въ епоха тъмна — сега учитель нашъ —
 На дѣлото просвѣтно служителъ неуморенъ —
 На своя родъ бранителъ катъ буденъ вѣренъ стражъ.

За ново поколѣние той новъ бѣ храмъ просвѣтенъ,
 Съ речъ сладка, звучна, ясна на матеренъ езикъ,
 Той учеше децата да пазятъ духъ заветенъ
 На прадѣди ни славни съ примѣра имъ великъ.

„Народъ сме ощъ несвѣсенъ подъ двойно иго. Стига!
 „Некъ свободата вече въ душитъ да изгрѣй!
 „Не щемъ учене школно по чужда грѣцка книга,
 „По-сладко е кога се въ храмъ родно слово лѣй!

„Некъ вново заживѣемъ, — тъй казваше поета —
 „Съсь своя вѣра, книга, законъ и идеалъ,
 „Съ кръвьта на храбро племе да следваме завета,
 „Що въ своята будна книга Паисий завещалъ.“